

บทสรุปแห่ง

"ความลงตัว" ของ

"ANGELA SRISOMWONGWATHANA"

หลายปีก่อนในขณะที่เทคโนโลยีกำลังเจริญก้าวหน้า

คอมพิวเตอร์ เริ่มเข้ามามีบทบาทในบ้านเมืองเรา มีสถาบันการศึกษาหลายแห่งได้เปิดทำการสอนทางด้านนี้ การเรียนการสอนในยุคนั้นเรียกได้ว่านิสิตนักศึกษาแทบจะต้องนั่งเทียนในการจดนาการเอาเองเสียด้วยซ้ำไป เนื่องจากเครื่องไม้เครื่องมือเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ยังมีเข้ามาไม่มากเหมือนสมัยนี้แต่อย่างไรก็ตาม "คอมพิวเตอร์" นับเป็นเทคโนโลยีใหม่ เป็นของเล่นใหม่ที่ใครๆต่างก็อยากลิ้มลอง เช่นเดียวกับ คุณ "ANGELA SRISOMWONGWATHANA" ที่ตัดสินใจเลือกเรียนในสาขาวิชานี้เพื่อให้ทันกับยุคสมัย และเพื่อเป็นการสนองตอบความต้องการของตนเองที่มีความชอบเป็นการส่วนตัวอยู่แล้ว

ANGELA SRISOMWONGWATHANA เป็นศิษย์เก่ารุ่น 12 Major in Computer ของมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ หรือ ABAC หลังจากที่เราเรียนจบเธอก็ได้ทำงานในสายงานที่ร่ำเรียนมา

"แรกๆเลยก็ไม่ได้ทำในสายงานคอมพิวเตอร์หรอก คือพอพี่จบปุ๊บพี่ก็ไปสมัครงานที่สถานทูตอเมริกัน ชอบระบบการทำงาน ของฝรั่ง เขาทำกันเป็นระบบดี เราตั้งใจเอาไว้ว่าอยากทำงานกับหน่วยงานนานาชาติ ไปสมัครงานในตำแหน่งอื่น ทำไปทำมามันก็มาลงตัวที่คอมพิวเตอร์"

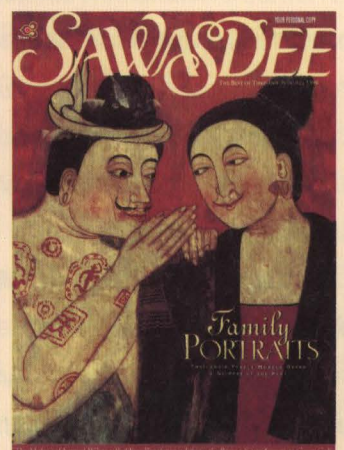
เป็นที่รู้กันดีว่าเด็กที่เรียนจบ ABAC นั้นค่อนข้างได้เปรียบคนอื่น ๆ ก็คือในเรื่องของภาษา

"บอกกันต่อไปตรงนี้เลยว่าในยุคนี

เป็นยุคอินเทอร์เน็ต สิ่งที่เราจะต้องรู้เลยคือหนึ่งภาษา สองคอมพิวเตอร์ แม้เราจะชอบหรือไม่ชอบก็ตามแต่สองสิ่งนี้มันเป็นตัวที่จะทำให้เราก้าวไปสู่ความเป็นอินเตอร์ได้ ไม่ว่าคุณจะเก่งขนาดไหน แต่คุณไม่สามารถที่จะสื่อสารกับชาติอื่นได้ คุณก็จะลำบาก เรื่องภาษาอังกฤษเราก็ต้องให้เครดิตกับ ABAC มากๆเลย เขาให้เราเริ่มอ่าน textbook ตั้งแต่อยู่ 2 ปีแรก การอ่าน textbook มันเป็นการเปิดโลกให้กับเรานะ ต่อไปที่เราจะอ่านหนังสือเราก็นึกอยากอ่านหนังสือภาษาอังกฤษ จนถึงวันนี้ถ้ารวมยอดการอ่านหนังสือภาษาอังกฤษแล้วก็นับว่าเยอะ พี่คิดว่าทุกคนควรฝึกการอ่านหนังสือที่เป็นภาษาอังกฤษกันตั้งแต่เนิ่นๆ เพื่อเป็นการฝึกภาษาให้กับตัวเอง และเพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมทางด้านภาษาให้กับตัวเองด้วย พี่เชื่อว่าภาษาเป็นสิ่งหนึ่งที่จะทำให้คนประสบความสำเร็จใน

Above : Angela Srisomwongwathana, Freelance Photographer

Below : Angela's most recent work on Sawasdee magazine

หน้าที่การงานด้วย"

ใช้เวลาสั่งสมประสบการณ์ทำงาน จนกระทั่งถึงเวลาที่ตนเองพอใจ

"ก็อย่างที่บอกไปตอนแรกที่ไม่ได้ทำคอมพิวเตอร์ด้วยซ้ำ พออยู่ไปมันก็เริ่มที่จะขยับขยายเข้าที่ และ COMPUTER SYSTEM MANAGER ก็คือตำแหน่งสุดท้ายที่ทำงานที่สถานทูต"

หลายคนก็คงสงสัยเหมือนกันว่า ในเมื่อหน้าที่การงานตอนนั้นกำลังไปได้สวย แต่ทำไมถึงตัดสินใจลาออก

"ในชีวิต พี่เป็นคนที่ชอบอะไรหลาย ๆ อย่าง ชอบการเดินทาง ชอบการถ่ายรูป ชอบคอมพิวเตอร์ ศิลปะก็ชอบ ในขณะนั้นเรามีความคิดว่าอยากถ่ายภาพให้มันมีจังหวะของดนตรี และก็นำภาพถ่ายมาบันทึกด้วยคอมพิวเตอร์ แล้วเราก็ได้รวมความต้องการหลาย ๆ อย่างของตัวเองออกมาเป็นชิ้นงานได้ชิ้นหนึ่ง"

สิบปีพอดีพอดีกับชีวิตการทำงานในสถานทูตอเมริกันแห่งนี้ ทำให้เธอเริ่มค้นพบตัวเองมากขึ้น และพร้อมที่จะสานฝันของตัวเองออกมาเป็นชิ้นงาน การลาออกจึงเป็นสิ่งที่ตามมาในที่สุด

"ทำงานอยู่สถานทูตได้ 10 ปีก็ลาออกมาเป็นช่างภาพอิสระ พี่ไม่อยากให้สิ่งที่เราอยากทำมันเป็นแค่ความคิดไปเรื่อย ๆ ไม่ได้ลงมือทำสักที ตอนที่ทำงานอยู่ก็คิดเหมือนกัน คิดจะเพิ่มเวลา คือเพิ่มเวลาการถ่ายภาพ มีอยู่ปีหนึ่งได้ไปเข้า Work Shop 10 วันทางศิลปะ มันเป็นเรื่องที่ต่อเนื่อง พอเราทำงานประจำความต่อเนื่องนั้นก็หายไป เราจะทำอย่างไรให้มันเกิดความต่อเนื่องละก็มีอยู่ทางเดียวคือต้องลาออกไป ปีหนึ่ง ๆ จะทำได้สักกี่ครั้งเชียว ปีแล้วปีเล่าการเพิ่มเวลาให้กับภาพถ่าย มันก็ไม่เกิดขึ้นสักที ยิ่งเราอยู่กรุงเทพฯ ด้วยแล้ว เสียเวลามากกับการเดินทาง วันเสาร์-อาทิตย์ก็ต้องไปทำธุระอย่างอื่น มองดูตัวเองรู้สึกว้ากถ้าขึ้นเรายังอยู่อย่างนี้ เป็นแบบนี้ เราไม่ได้ทำในสิ่งที่เราอยากทำ อยากเป็นเสียที"

ความคิดนี้เป็นสิ่งที่ทำให้ "Angela" เผาหาคำตอบให้กับตัวเองต่อไปว่าจะทำอย่างไร

"ทุกอย่างถ้าเรามัวแต่คิด มันก็จะเป็นแค่ความคิด สิ่งที่มีมันจะเกิดก็ไม่เกิด เลยเริ่มที่จะทำตรงนี้แบบจริงจัง ๆ รู้สึกว่ามันถึงจุดที่

ควรจะทำแล้ว ทำเสียก่อนที่เราจะทำมันไม่ไหว พี่ก็เลยตัดสินใจลาออกจากสถานทูต แล้วก็ขึ้น ล่อง ๆ ระหว่างกรุงเทพฯ-เชียงใหม่ ไปต่างประเทศบ้าง เพื่อเก็บเกี่ยวหาประสบการณ์ใหม่ ๆ จากนั้นไม่นานก็มาเข้า COURSE การถ่ายภาพ แล้วก็เริ่มที่ถ่ายภาพให้มันเป็นจริงเป็นจังมากขึ้น"

ในขณะนั้นแม้ฝีมือยังไม่จัดว่าอยู่ในระดับแถวหน้าแต่ก็ถ่ายภาพออกมาแบบชนิดที่ว่าช่างภาพมืออาชีพหลาย ๆ คนเห็นแล้วต้องยกนิ้วให้

"พอเริ่มลงตัว งานเราโอเค.แล้ว ก็ติดต่อไปที่กองบก.หนังสือ Sawasdee ซึ่งเป็นแม็กกาซีนของสายการบินไทยอินเตอร์ ซึ่งจำนวนผู้อ่านก็ต้องมากเป็นของธรรมดา และเลือกที่จะติดต่อที่นั้นก็เพราะเราชอบระบบการทำงานของเขา เป็นทีมงานฝรั่งทั้งทีม เป็นหนังสืออินเตอร์ ในช่วงแรก ๆ ที่จะนำเสนอผลงานตัวเองก็ต้องนั่งคิดอยู่นานว่าจะเสนอออกมาแบบไหน แนวไหน ให้ผู้เห็นได้รู้ถึงความรู้สึกเรา ใช้เวลาพอสมควรเพื่อหาจุดยืนของตัวเอง แต่เมื่อค้นพบก็ไม่ยากแล้ว จากนั้นก็เริ่มที่จะมีผลงานออกมา กลุ่มเป้าหมายก็ตรงกับที่เราคิดไว้ด้วย ใช้เวลาอยู่นานเหมือนกันกว่าจะสร้าง CONNECTION ขึ้นมาได้"

ทุกคนต่างก็มีจุดหมายของตนเอง เธอผู้นี้ก็เช่นเดียวกัน

"พี่ว่าความสำเร็จมันจะบังเกิดได้ก็ต้องมาจากจุดมุ่งหมายนะ เราต้องคิดก่อนว่าเราจะทำอะไร ทำอย่างไรให้มันไปถึงจุดหมายที่เราวางไว้ คนที่มีความสามารถบางคนอาจจะไม่ประสบความสำเร็จ หรือคนที่มียาอยู่นานเท่า ๆ กันอาจจะประสบความสำเร็จในช่วงระยะเวลาที่ต่างกัน ทั้งนี้ก็ต้องขึ้นอยู่กับองค์ประกอบอีกหลาย ๆ อย่างเช่น ต้องรู้จักวางแผน ทุกคนมีเวลาเท่ากัน อย่างเดียวที่จะทำได้ก็คือการจัดสรรเวลา"

แม้วันนี้จะไม่ได้ทำงานในสถานทูตก็ตาม แต่ภาษาก็ยังคงเป็นสิ่งสำคัญในสายงานอาชีพช่างภาพด้วยเช่นกัน

"ABAC ปูพื้นฐานภาษาอังกฤษมาให้ดีมาก มันทำให้เป็นจุดแรกที่เรารู้ว่าไปทำงานที่สถานทูตและขยับขยายตัวเราเข้าไปสู่ professional อื่น ๆ พี่เป็นช่างภาพที่สามารถสื่อสารกับต่างชาติได้ สามารถเขียนบทความภาษาอังกฤษได้ ก็จะได้เปรียบในสายงานนี้ ศิลปินบางคนเขามีปัญหาเรื่องของภาษามันก็ทำให้งานเขาสะดุดลงทันที มันเป็นการเสียโอกาสอย่างน่าเสียดาย"

มีเฉพาะแต่ภาษา อย่างที่บอกกันตั้งแต่ต้นว่า เวลา ก็เป็นสิ่ง

Angela's work in series -

"Changing, moving...growing"

สำคัญอีกประการหนึ่งของความสำเร็จ

"การตรงต่อเวลา มาตามเวลาที่นัด อะไรต่าง ๆ พวกนี้สำคัญหมด เด็กรุ่นใหม่อาจจะไม่เห็นความสำคัญของข้อนี้ แต่สำหรับพี่ เวลา เป็นสิ่งสำคัญมาก สิ่งหนึ่งที่พี่ตัดสินใจมาอยู่เชียงใหม่ก็คือไม่อยากจะเสียเวลากับการเดินทางในกรุงเทพฯ อย่างตอนที่ทำงานที่สถานทูต เริ่มนั่งทำงานตั้งแต่ 6 โมงเช้า 3 โมงเย็นก็เลิกกลับบ้าน ต้องมานั่งเสียเวลาอยู่บนรถอีก วันหนึ่งวันหนึ่งไม่ต่ำกว่า 2 ชั่วโมง เป็นอะไรที่จำเจ น่าเบื่อ พอนานๆ เข้าก็เลยรู้สึกว่าคุณค่าของชีวิตมันหายไป เราอยากถ่ายภาพแต่เราก็ไม่ได้ทำเพราะไม่มีเวลา งานประจำมันเอาเวลาของเราไปหมดแต่ถ้าจะให้พูดกันจริงๆ แล้วการเสียเวลาบนท้องถนนเป็นการ WASTE เวลาโดยเห็นได้ชัด เราไม่ได้ทำประโยชน์อะไรกับช่วงเวลาที่ต้องเสียไปนั่นเลย"

คำว่า "เสียใจ" ไม่เกิดขึ้นแน่ เพราะเธอคนนี้ได้เตรีตรงอย่างถึถ้วนก่อนที่จะยื่นใบลาออก

"พี่เป็นคนคิดมากก่อนที่จะลงมือทำอะไรซักอย่าง แต่เมื่อเรา

ตัดสินใจไปแล้วจะไม่ย้อนกลับไปเด็ดขาดต้องเดินหน้าอย่างเดียวเท่านั้น"

เหตุผลใหญ่ของการลาออกจากงานประจำมาเป็นช่างภาพเพราะตัวเองเป็นคนที่มิ้ใจรักงานศิลปะ และชอบการทำงานอิสระเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว

"ค่อนข้างจะชอบงานอิสระมากกว่า อย่างตอนที่เรียนมีบางวิชาที่เชิ่คชื่อเราก็อไม่ชอบ พี่มีความรู้สึกว่บางอย่างที่มีการบังคับ หรือใช้กฎเกณฑ์มันไม่จำเป็นเสมอไป การบังคับอาจจะได้ผลที่ไม่ดีก็ได้ เพราะเราไม่ได้ทำด้วยใจ เราทำไปเพราะมันเป็นหน้าที่ ทำไปเพราะมันเป็นกฎเกณฑ์ เราก็อจะทำว่แค่มันแล้วเสร็จเท่านั้นเอง"

อย่างทีบอกทุกคนมิจุดมุ่งหมาย แล้วจุดมุ่งหมายของ "Angela" คืออะไร?

"สำหรับพี่แล้ว หนังสือ Sawasdee เป็นหนังสือเล่มแรกท่ีพี่ทำ แม้พี่จะมีหนังสือเล่มอื่นๆ ที่ต้องทำด้วยในขณะนั้นมันก็เป็นแค่ปลื้กย่อย ที่ทำให้ไม่ได้มาก อนาคตอยากจะทำผลงานของตัวเองลงในหนังสือยอดนิยมของคนทั่วโลก อย่างเช่นหนังสือสารคดี NATIONAL GEOGRAPHIC นั่นเป็นความฝันอย่างหนึ่งที่พี่อยากทำ เรื่องของเนื้อหาอะไรก็ลงตัวยู่แล้ว เพราะฉะนั้นอยากเห็นผลงานของตัวเองมากขึ้นในแม็กกาซีน หรือสื่อต่างๆ พี่อยากแชร์ความรู้สึกของตัวเองให้กับคนอื่น ๆ ด้วย"

ณ วันนีหากจะถามว่าเธอเสียดายหรือไม่กับการที่ตัดสินใจลาออกจากสถานทูตอเมริกันแล้วหันมาชิพช่างภาพอย่างเต็มตัว

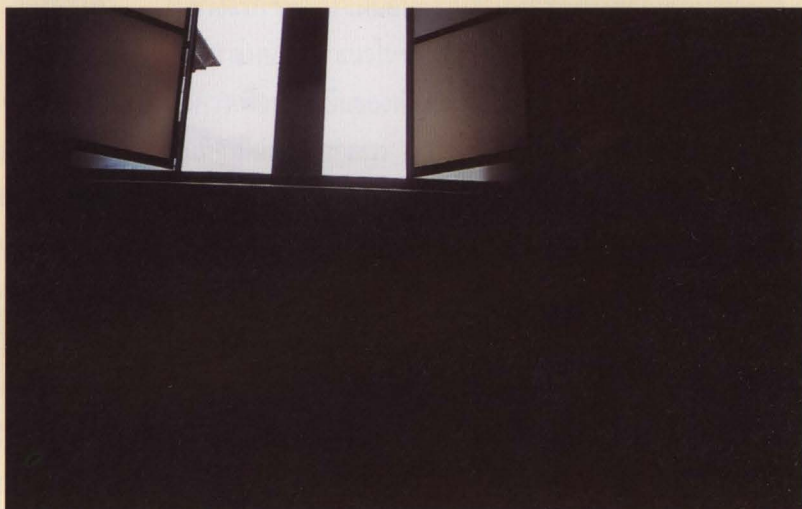
"ไม่เสียดาย พี่ถือว่าคนเราได้ว่อย่างก็ต้อเสียอย่างนะ ถ้าถามว่าตอนนั้นเรามีชีวิตอยู่ในกรุงเทพฯ เรามีความสุขมั้ย์ ก็มีทั้งสุขและไม่สุขคละกันไปนะ กรุงเทพฯ วนวายคนไม่มีน้ำใจ เพราะมีน้ำใจมักจะเดือดร้อน ไม่รู้ว่พูดอย่างนี้แล้วแรงไปหรือเปลว แต่คนที่อาศัยอยู่ในเมืองใหญ่ๆ ในความรู้สึกพี่เขาต้อหาวิธีอยู่รอด บางครั้งการอยู่รอดของเขาอาจจะไปกระทบความเป็นอยู่ของคนอื่น สภาพแวดล้อมมีส่วนสำคัญกับนิสัยของคน สามารถเปลี่ยนคนได้ให้เข้ากับสถานการณ์ต่างๆ ตามความจำเป็น จึงมองว่ว่คนที่อยู่ในเมืองกรุงอาจจะเป็นคนไม่มีน้ำใจ เพราะถ้าเขายื่นมือเข้าไปช่วย มันก็จะไม่จบแค่นี้ การช่วยเหลืออาจจะนำมาแห่งความโชคร้ายด้วยซ้ำในบางครั้ง "

ทีสำคัญ "Angela" เผါถามตัวเองเสมอ ว่ว่าคุณค่าชีวิตของตนนั้นมันอยู่ทีไหนกันแน่

"จากทีเราเห็นสภาพสังคมในกรุงเทพฯ ทำให้พี่เกิดความคิดว่ **คุณค่าชีวิตของคน** นั้นมันต้อขึ้นอยู่กั **คุณภาพของชีวิต** ด้วย แล้วเราก็น่าจะเป็นคนที่เลือกชีวิตของตัวเองด้วยเหมือนกัน คิดว่ทำไมเราต้อไปยึดติดกับกรุงเทพฯ โอเค.คนเลือกอยู่กรุงเทพฯ เพราะเขามีงานต้อทำ มีเงินเดือนที่สูง technology ในเมืองหลวงและความสะดวกสบายในเมืองใหญ่ต้อมากกว่าเมืองเล็กอยู่แล้ว แต่สำหรับพี่แล้ว ถ้าพี่สามารถที่จะไปอยู่นอกเมืองและมีงานที่พี่รักทำ สบายใจดี

กว่าสบายกายนะเพราะถ้าใจเรารู้สึกถึงทุกอย่างก็
สามารถประสบความสำเร็จดังใจที่คาดหวัง ก็คิดว่า
ทำไมเราไม่ทำตรงนั้น ก็เลยเลือกที่จะมาอยู่ที่เชียงใหม่
และมันก็เป็นอะไรที่ลงตัวมากที่สุดด้วย"

วันนี้เธอสามารถสร้างคุณค่าของชีวิต
ให้กับตัวเองได้เป็นอย่างดี ยิ่ง สมกับที่เธอ
เฝ้าพูดเสมอๆว่า คุณค่าของชีวิตอยู่ที่
คุณภาพของชีวิต สิ่งหนึ่งที่ "ANGELA
SRISOMWONGWATHANA" ฝากไว้
สำหรับคุณผู้อ่านผ่าน ABACA ฉบับนี้ก่อน
ที่จะจากกันไป ก็คือ กลยุทธ์ในการสร้าง
ความสำเร็จให้กับตัวเองที่คุณหรือใครๆก็
สามารถทำกันได้เพียงแต่วางเป้าหมายใน
ชีวิตให้ดี แล้วก็มีแนวทางในการที่จะเดิน
ไปสู่ความสำเร็จนั้น

Angela's work in series - "Openness"